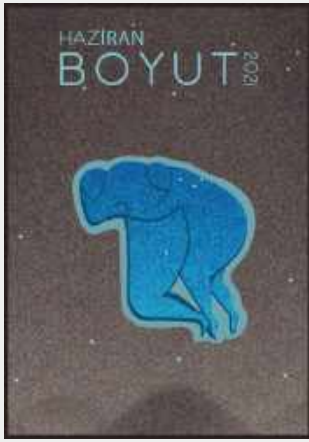

HAZİRAN
BOYUT 2021

İÇİNDEKİLER

HAZİRAN BOYUT 2021

Editörden	3
Bir Roman Yazacak Olsanız Nasıl Bir Giriş Yaptınız?	4
Aşk İçin Ölmeli Aşk O Zaman Aşk - Naz Evin	5
Anemon Röportaj 2 - Elif Sude Yanık, Elif Tuana Gökmen	6
Aşka Yakalanmadan - Alara Berru Kapdan	9
Yitiş - Tuna Tasalı	10
Erikçi - Yiğithan Akkuş	12
Dün - Barış Kalaycıoğlu	14
En Sendiğim Renk Mi? - Defne Bozkır	16
Pislik - Elif Tuana Gökmen	18
Gri Kir (14. Suna Kıraç Liseler Arası Öykü Yarışması Dördüncülüğü) - Ata Yiğit Güney	20
Sevgili Günlük - Ümmünaz Yanık	23
Bir Tek Sen - Havin Ceren Gündoğan	24
Kuşlar Aşık Olur Mu? - Çağan Yılmaz	25

Kapak Çizimi

Asya Ülger

Editör

Asya Ülger
Aslı Cihangir
Ayşe Zeynep Özbay
Alara Berru Kapdan

Danışman Öğretmen

Rafiye Duru Akman
Dilek Ünek

Boyut Yazar Kadrosu

Elif Sude Yanık	Yiğithan Akkuş	Ayşe Derin Beytekin
Elif Tuana Gökmen	Barış Kalaycıoğlu	Aslı Cihangir
Çağan Yılmaz	Ekin Toker	Zeynep Bülbül
Ece Azra Aktürk	Defne Bozkır	Ayşesu Özdoğan
Melis Selek	Alya Salan	Havin Ceren Gündoğan
Alara Berru Kapdan		

Fotoğraf ve Resim

Sarp Gürel
Öykü Yağmur Özer
Zeynep Karahasan
Nikol Dağdeviren
Burçe Sevim

Zeynep Şener
Naz Esmer
Umut Harbalioğlu
Aslı Dilek Kılıç
İdil Sena Keskin

Layout Editörü

Öykü Yağmur Özer
Zeynep Karahasan

Yaratıcı Ekip

Zeynep Karahasan
Asya Ülger
Öykü Yağmur Özer

Konuk Yazar Olmak İçin

boyuttedebiyat@gmail.com

Editörden

Ben Sana Mecburum

*ne vakit bir yaşamak düşünsem
bu kurtlar sofrasında belki zor
ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden
ne vakit bir yaşamak düşünsem
sus deyip adınla başlıyorum
içim sıra kımıldıyor gizli denizlerin
hayır başka türlü olmayacak
ben sana mecburum, bilemezsin*

Atilla İlhan

2020-2021 dönemimizin son sayısının temasını "aşk" olarak belirledik. Kimi zaman adeta bir çift kanat varmışçasına kanatlandırdı bizi bu his. Göklerde kuşlarla yarıştık, dur durak nedir bilmeden süzüldük bulutların arasından. Kimi zaman ise dalgalandık denizin en hırçın suları ile. Sözler sustu, gözler anlattı her şeyi. Gözlerden sözlere, sözlerden özlere indik. En sonunda bulduk kendimizi. İyi okumalar.

Fotoğraf: Öykü Yağmur Özer

Alara Berru Kapdan

Bir Roman Yazsaydınız İlk Cümleğiniz Ne Olurdu?

Öğretmenlerimize ve Arkadaşlarımıza Sorduk:

"ve sonra yorgun bi şekilde yerinden kalktı, elindeki kitabı kahve fincanlarıyla dolu masasına özenle yerleştirdi ve yatağına doğru yönlendi. Zaman ne çok hızlı ne de yavaş akıyordu o sırada tıpkı gökyüzünden düşen kar tanelerinin ne yavaş ne de hızlı yere düşüyor olması gibi." **Ahmet Can Orhan**

"Geçmiş zannettiğim günlerin birinde bu dünyaya doğumumu izlerken buldum kendimi." **Nuray Firidinoğlu**

"Bu talihsiz olayın yaşandığı gün, yıllar süren deniz yolculuklarının bitmesine yalnızca bir hafta kalmıştı." **Meftune Aktaş**

"Bugün çiçekleri sulamadım." **Ayşe Alan**

"Cennet ve cehennem sandığımız kadar uzak değil." **Derya Şenol**

"Onu en son görüşümün üzerinden 6 yıl geçmişti ama o hala eskisi gibi odaya girdiği anda ben buradayım diyerek dikkatleri üzerine çekmişti." **Onur Kızılkaya**

"Soğuk yağmurlu ve karanlık bir akşam üstüydü" **Derin Övür**

"Hayal ile gerçek birlikte yaşanır.

Bir hayalimizin olmadığı uzun ve sakın bir yaşam mı, yoksa hayallerimizin peşinden koşarken binbir yanlış ve doğruyu bularak tecrübe kazandığımız heyecan dolu bir yaşam mı?" **Suphi Tüysüzoğlu**

"Cesaret ne zaman çocukluk, ne zaman özgürlük oldu, haberim yok." **İpek Ayhan**

"Yazdıklarımı silmeye başladım." **Mina Bengi Aral**

"Dönüp baktığımda her şey olduğundan biraz fazla eskimiş geliyor artık" **Ilkan Budak**

"1 Mart doğumlu Aslı, 1999 artık yıl olmasa da doğum gününü dört yılda bir Şubat aylarının 29'unda kutlardı." **Derin Çakmak**

"Pembe ve mavi neon ışıklar, insanların ter kokularıyla karışmış içki kokuları." **Irmak Lorin Çağine**

Duvardaki saat akşam 6.24'ü gösterirken hava kararmaya, işlerinden çıkan insanlar yorgun adımlarla evlerine doğru yürümeye başlamıştı." **Özgenaz Öncü**

Aşk İçin Ölmeli Aşk O Zaman Aşk

Naz Evin

Geçenlerde bir makalede okumuştum ortalama insan ömrü yetmiş dokuz yılmiş.

Sonra düşündüm otuz yaşında aşkı bulsa insan ve ortalama olarak seksen yıl yaşasa bunun elli senesini beraber olduğu eğer şanslıysa aşık olduğu insanla geçiriyor. Şanslıysa dedim çünkü seksen senelik hayatında gerçek aşkı bulamamış, yüreği hiçbir şey için aşkla çarpmamış çok insan var.

Aşk bir halüsinasyon hali, boyut değiştirme, söyleneni anlamama, kelebeklerin karnına yuva yaptığı, aklındaki yuvaları dağıtmak için uçuştığı kısa bir zaman dilimi. Vuslata erdiğinde şiddetinin yumuşadığı, bir süre sonra da huzura dönüşerek daha sakinleşen bir duygu durumu. Hep derler ya ilk başta çok aşık oldum bir süre sonra sevgiye dönüştü. İşte sakinleşince sevgi diye anıyoruz biz aşkı. Aşık iken kaybolup, şevkle yürüdüğü yolun sonunda sevgide durup huzurun tadını mı çıkarır insan?

Ayrıca sadece insanın insana duyduğu mudur aşk? Mesela yaşadığın şehre, beslediğin hayvana, gözün gibi baktığın çiçeğe aşkla sarılmaz mı insan? Onun adı sevgi midir? Aşk daha şiddetle yaşananı mıdır? İnsan sadece insana mı aşık olur? Mesela insan kendini sevmez mi? Kendimize karşı hissettiğimiz aşk mı sevgi mi? Narsisist demesinler diye içimizde sakladığımız öz sevgimiz aslında en gerçek olanı değil mi? Telefonlarımızın film rulolarında bile olan 'selfie' kısmı bile kendimizle olan ilişkimizin en gerçek yansıtıldığı yer değil mi? Aslında tek başımıza değil miyiz? Herkes tek başına bir dünya değil mi? O vazgeçemediğimiz telefonlarımızın içinde kendi dünyamız var aslında, kendimize olan sevgimiz, kendi hesaplaşmalarımız. Aşk bir hesaplaşma halidir, en çok acıtanı da aslında kendimizle olan hesabımızdır. Ama hep başkaları üzerinden temize çekilir.

Onun için bugün kendimize bir iyilik yapıp şöyle bir saralım kendimizi kollarımızla, bakalım aynaya ve diyelim ki 'aslında en çok sevdiğim sensin, en çok sana değer veriyorum'. Kendimizi affedip bu hesaplaşmayı bitirmeden yeni birine aşık olup sevmek çok zor. Şimdi yavaşça elimizdekileri ve kalbimizdekileri bırakalım ve kendimizi tekrar hatırlayalım.

Fotoğraf: Sarp Gürel

Anemon Röportaj 2

Elif Sude Yanık, Elif Tuana Gökmen

Çok önemli bir nokta daha var. Evet, ben yaptım, demek için YAŞA, diyorsun. Yaşam motivasyonumuz bu intihar denemesinde ve başarı denemesinde anlattığın gibi çoğu zaman gerçekten ben yaptım, demekten geçiyor. Bu bencillik niçin meşru sence?

Bu cümleyi intihara koymamın sebebi şu: Orada kastım ben hayatta kaldım. Ben vazgeçmedim. Başarı hikâyesinde mesela sen bir diploma aldığında ve biri sana nasıl yaptın, diye sorduğunda senin o süreci anlatman senin o çabalarının göstergesi. Oldu veya olmadı ama ben de böyle bir süreç geçtim. Ben sürekli hayatta kalmaya çalıştım aslında. Ben bu süreci atlattım. "Bu diplomayı aldım." dan ziyade bu diplomayı almak için emek verdim, fedakarlık yaptım ve başarı elde ettim. Ben bu yolu geçtim ve buradayım. Ben bunun için yaşıyorum aslında. Kimse sana neden düştün, diyemez çünkü o süreçteki başarısızlıklar da çok büyük. Bunun bir sürü etkeni var. Oradaki motivasyon şu: Ben yaptım değil de ben atlattım. İntihar ettiğinde filmi yarıda kesiyorsun, belki devamı kötü ama neden görmeyesin ki sonu?

Diyorsun ki "sanırım yoruldum demek için küçüğüm." Neden bu böyle görülüyor, bu yetişkinlerin her şeyi ben bilirim egosundan mı kaynaklanıyor?

Bu, bence yetişkinlerin gençken yaşadığı sorunları unutmasıyla ilgili. Biz bir sınava hazırlanırken bir an sonraki sınav için endişeliyiz, derdimiz o. Telefona dahi cevap vermiyoruz bazen. Bu yetişkinlerde de böyle. Sorumluluğunun artması ev geçindirme, devletin seni daha çok takip etmesi, toplum baskısı gibi etkenler sana gençliğindeki sorunları unutturuyor. Birisi sana gelip ben yalnızım, dediğinde ciddiye almıyorsun. Şu an çok küçüksün, önünde ne yollar var, şimdiki haline şükret, diyoruz. Bu şu demek aslında: İleride daha kötü şeyler yaşayacaksın, şimdikilere üzülme. Ama aslında o ilerideki zorlukları atlatmak için şimdiki sınav stresi zorluğunu yenmek gerekiyor belki. Sorunları küçümsememek gerek o yüzden. Bu

yüzden yapmak istediğim şey bizim de bir sorun bütünüdür var biz bunları şu an dile getirmek istiyoruz diyebilmek.

Aynı konuda şunu da söylüyorsun: gençler fark edilmiyor. "Sevinçle parlarken gözleri görülse de hüznüyle yanarken içleri fark edilmiyor" Gençlerin acıları küçümseniyor diyoruz, gençler de acı çeker diyoruz ama aynı zamanda çocuk dediğimiz canlıyı hep mutlulukla bağdaştırıyoruz. Çocuk = gülücük, mutluluk denklemi bu noktada yanlış mı sence?

Çocukların genel anlamda mutlulukla eşleştirilmesi yanlış değil. Örneğin çocuk bir başka çocukla kavga edince bunu hemen unutabiliyor. Onlar daha merhametli oluyorlar, daha küçük şeylerden mutlu olabiliyorlar. Yanlış olan çocukları bir yutan eleman, sonsuz bir mutluluk olarak görmek. Mutsuzluk da görseler, mutlu olurlar zannetmek yanlış olan. Bir çocuk küçük şeylerden mutlu olur evet ama anne babası kavga edince gidip ağlayabilir de, aynı ölçüde çok üzülebilir de. Yaralarının izleri de mutlulukları kadar derin.

Zorbalıkla ilgili konuşalım. Gençler neden zorbalıkla karşı karşıya?

Şu an güncel olarak düşünürsek, zorbalık sanal gerçekleşiyor. Bunun sebebi, gençler söyledikleri veya yaptıklarının etkilerini kestiremiyorlar ve anonim bir kimlik içinde olup görülmemek, bilinmemek, o olduğunun bilinmemesi onlara büyük bir özgürlük gibi geliyor. Ama bunun karşı tarafa ne kadar büyük etkileri olacağını tahmin edemiyorlar. Sosyal medyada bunu yapan, gerçek hayatta da yapar. Ona iyi gelen şeyler başkalarına zarar verse de bunu umursamamaya devam edecek. Zorbalık, empati yoksunluğundan ve güçlü hissetme arzusundan meydana geliyor bence. Bu çok geniş bir yelpaze ama bu şekilde genellenebilir. Ama tabii bunun aile, çevre gibi etkenleri de yok değil.

Diyorsun ki "Acı çekmek de yardım istemek de sadece yetişkinlere has bir durum değil" Belki de yetişkinler kendileri yardım istemeyi bilmedikleri için bizim de acı çekip yardım istememizi realisttik

bulmuyorlar. Sence yetişkinler kendi güçsüz yanlarını yardım istemeyerek gizleyip egolarını mı tatmin ediyorlar?

Yetişkinler duygularını saklamaya eğilimli oluyorlar. Duyguları çocuğa yüklüyorlar, kendilerine de zarar veriyorlar böylece. Duyguları kendilerinden çalmış oluyorlar. Burada ego tatmininden ziyade güçlü durma arzusu var. Ya ayakta kalmalıyım ya yıkıldığım zaman bir daha toparlanamam, diye düşünüyorlar. Yetişkinliği duyguları saklamak olarak görenler vardır, genel olarak bence şöyle bir sınır var: Çocuklar sorunsuz ve duygu yüklüdür, biz ise duygusuz ve sorun yüklü. Hem dertleri kendilerine yüklüyorlar hem de acı çektiklerini söyleyemiyorlar. Kendilerine çok büyük bir zarar bence bu. Bu noktada baskıdan kurtulup özgürleşmek gerekiyor. Aslında gençlerin sorunlarını dinlemelerine engel olan da bu.

Ve bir de biz de “karar verebiliriz” diyorsun. Bu konuda gençlerle yetişkinler neden çatışıyor?

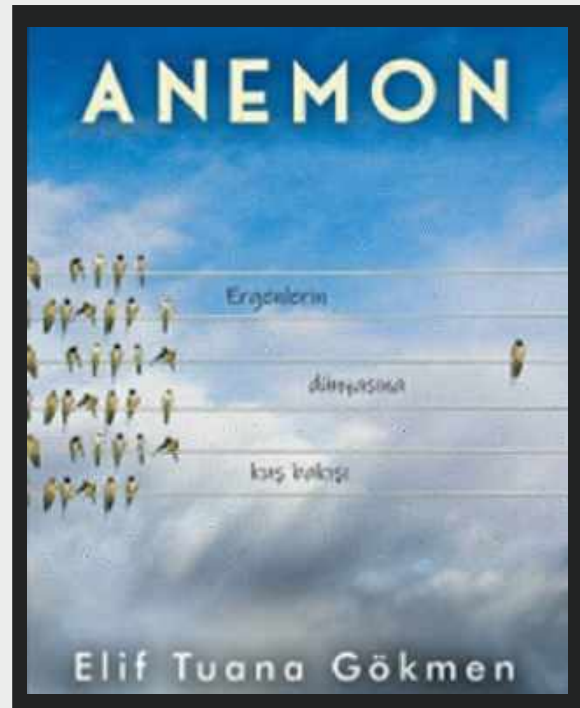
Bence bu karar verme şöyle çiziliyor: işi bilen biri birine öğretirken nasıl her an öğrenenin elinden işi almaya hazırsa; kendi tecrübelerine dayanarak yetişkinler de ben doğru kararları büyüdükçe vermeye başladım, o zaman çocuğum hata yapmasın diye onların elinden bu gücü almalıyım, diyorlar. Çocukları vicdana azabı çekmesin istiyorlar belki. Ama bu çocukların hayatta hazırlıksız olmalarına sebep oluyor. Bunu sadece erteliyorlar çünkü, yanlış kararlar er veya geç alınacak. Korumak değil bu.

Diğer boyut da yetişkinlerin kendini eleştirme mekanizmalarının güçsüzlüğü. Benden küçük biri benden iyi bilemez, mantığı içine giriyorlar. Bir çocuk bir durumda ondan daha tecrübeli olduğunda bundan rahatsızlık duyuyor olabilirler. Biraz da şuna değinmek istiyorum. Kitapta gençlerin kendileri olmak yerine “mı” gibi davranmak zorunda kaldıklarından söz ediyorsun. Ağlamak seni aciz gösterir, gibi ön yargılara değiniyorsun. Ama bir başka denemede de şu cümle geçiyor: “Biz ergenler zaten bir gün yetişkin olup kederleneceğiz. Neden durup da şu anımızın sonuna kadar keyfini çıkamayalım ki?” Neden böyle yapay bir algı yönetimi mevcut? Gençler niçin başkasını oynuyor, neden güçsüzlüklerini yaşayamıyor? Biz mutsuz olmamalı mıyız? Hangi Gençler sonuna kadar mutlu olmalılar. Ama bu durumlarda?

mutluluğa kavuşmaya çalışırken kendilerinden uzaklaşıyorlar. Bana kalırsa mutlu olmak mı kendin olmak mı dersiniz kendin olmayı seçerim. Önce kendimiz olup, kendini mutlu eden şeyleri fark edip sorumluluklarımız artmadan kendimizle birlikte mutlu olmamız gerekiyor. Mutluluğu arkadaş grupları, akımlar, sosyal medya üzerinden çiziyorlar. Ama mutlu olurken kendileri olmaktan vazgeçmemeliler. Saf bir mutluluğa ulaşmak zaten mümkün değil, bu anlamda sosyal medyanın saf mutluluk algısına kanmak yerine kendi halinin en mutlusunu aramaya çalışmak doğru olan.

Kitapta teknoloji bakımlılığından, doğadan uzaklaşmadan söz ediyorsun ve bunda ailelerin de etkisi olduğunu düşünüyorsun. Peki, neden kendileri çoğunlukla doğayla iç içe büyümüş insanlar bundan çocuklarını alıkoyuyor?

Aileler şu an imkânları doğrultusunda çocuklarına en iyiyi vermeye çalışıyor. Şehirleşmenin, yapılaşmanın, binaların en iyisi olduğu gibi yanlış bir algıya kapılıyorlar bu süreçte. Eğitim, sağlık gibi imkânlar için kendilerini şehirlere atarken piknikten vazgeçip AVM'lere de yönelmeye başlıyorlar. İmkân değişikliğini eğlenceye kadar her alanda yaratmaya çalışıyorlar. Bir de şöyle bir gerçek var: büyük şehirlerde doğaya ulaşmak hiç kolay değil. AVM'ler zorun kolayı gibi geliyor belki.

Ve 11. hikâyeye ulaştık bile. Burada bir garson karakterimiz var. Kendisi aşırı pozitif. Öykünün son cümlesinde şöyle diyorsun onun hakkında: "Garson kız ise yolda gülümseyerek yürürken aklında Mete, annesi ve her zaman pozitif olması gerektiği vardı." Bu öyküye ve bu cümleye istinaden soruyorum. Pozitif mi olmalıyız her zaman, böylesi bir haber aldığımızda bile? Ergenler hiç mi negatif olamazlar? Yetişkinler peki, ya onlar?

Buradaki hikayede zıtlıklar üzerinden olayı çizmeye çalıştım. Bahsettiğimiz erkek karakter aşırı negatifti. Normal olayları bile aşırı negatif bir açıdan ele alan biriydi. Kız ise tam tersi çok pozitif birisi. Burada birbirine zıt kişilikler var. Yazarken erkek bana hep karamsar kelimeleri, kız ise pozitif kelimeleri çağırıyordu. O yüzden her zaman pozitif olamasak da pozitif bakmaya çalışmak bir şeyleri daha iyi yapar. Burada gerçekten uç noktalar var: erkeğin negatifliği ve kızın Polyannacılığı. Ama ben kızın her şeye rağmen daha baskın kalan olmasını istedim.

Hemen 11. denemeye odaklanalım o halde. Hayran kaldığım ve kişisel olarak mottolarımdan olan bir cümle var orada. Diyorsun ki "Yalnızlığını koruyanlar asla yalnız kalmayacak olanlardır" Yalnızlığı bu kucaklayıcı tavrın şahsen çok hoşuma gitti ve biraz bu konuyu konuşmak istiyorum seninle. Aynı denemede kendini seven insanların azaldığından da söz ediyorsun. Peki, sence bu yalnız kalamayışımızla bağıntılı mı? Yani aslında dijital dünya bize bir evreni sunarken kendi iç kimliğimizle yaptığımız sorgulayışlara ayıracağımız yalnızlığımızı alıp götürdü mü?

Bence bunu yaptı. Şu an ne zaman dursak, boş bir vaktimiz olsa elimize telefonu alıp sosyal medyaya kendimizi koyuyoruz. Zaman öldürüyoruz, kendi kendime vakit geçiriyorum, dediğimiz telefonla aslında üçüncü kişi olarak başkalarının akmaya devam eden hayatlarını izliyoruz. Kendini böyle bir dünyada başkalarıyla kıyaslamaya başlarsın. Sosyal medya sana senin olan bir dünya veriyor ama sen orada asla yalnız kalamıyorsun. Kendi fikirlerinle baş başa kalmak çok zor oluyor. Bu sosyal medyanın kötülüğünden değil insanların sosyal medyayı her boşlukta hayatlarına sokmasından kaynaklanıyor. İnsanları görüp kendini yalnız zannederken aslında hiç ama hiç yalnız olamıyorsun.

Bir başka öykünde de şöyle diyorsun: "Normal olmayı istemiyordu." Direkt sorum gelsin: Niçin? Neden anormal olmak çekici, sıradanlık iyi değil mi ergenlere göre?

Sıradan demek herkesin yaptığı, tercih ettiği şey demek. İnsanlar bunu bir süre sonra normal, olması gereken olarak nitelendiriyor. Bu normal çizgisi genel düşüncelere göre çiziliyor. Oradaki "Normal olmak istemiyorum" çoğunluğun kabul ettiğini kabul etmek istemiyorum. Senin kabul edilmek için o topluma göre normal olman gerekiyor. O karakterin, bulunduğu topluma göre hareket etmek istemediğini görüyoruz. O kızın normal olmak istemiyorum dediği anormallik, bir başka topluma göre normal olabilir. O yüzden özgünlükten ziyade kendi istediği kişi olmak istiyor.

Son olarak irdelemek istediğim bir mesele var. Kitabında denemelerde bahsediyorsun sen de bu sorundan. Gençler kendi fikirlerini değersiz, hatta senin tabirinle "aptalca" görüyorlar. Burada belki yetişkinlerin, ama galiba biraz da akranlarının etkisi de var. Zorbalığı konuştuk biraz önce. Bu kendini ifade edememe, aslında oldukça yaratıcı olan fikirleri değersiz görme durumu zorbalıkla bağlantılı mı sence? Gençler neden fikirlerini savunamıyorlar veya sana göre?

Gençlerin düşündüklerini söylemesine bazen hiç izin vermiyor, ya da doğrudan görmezden gelmeye başlıyor bazen yetişkinler. Seni dinliyorum ama uygulamayacağım, üzerine düşünmeyeceğim, demek bu. Bu bir baskı bence zorbalıktan ziyade. Bu koruma içgüdüleriyle de yapılıyor olabilir. Ama sonuç olarak fark etmeden gençleri hiç dinlememeye, onlara hiç şans vermemeye başlıyorlar.

Gençlere bakarsak da, çoğu baskıcı karaktere sahip olabiliyor. Kendi düşüncelerini ortaya çıkartmak istiyorlar. Gençler birbirlerini görmezden gelseydi rekabet ortamı oluşmazdı bence. Ama bu rekabet ortamında, gençler orada yetişkinler gibi bir baskı göstermiyorlar.

Teşekkürler.

Aşka Yakalanmadan

Alara Berru Kapdan

Kaybolduğunu bilmeyen bir insan,
Nasıl olurdu da gidebilirdi ardından bıraktığın adımlarının.

Korktuğunu fark ettirmemeye çalışan bir insan,
Nasıl olurdu da her yaşanandan sonra içerdi bir yudum su.

Sevgisini kendine saklayan insan,
Nasıl olurdu da kaçardı her merhaba diyenden.

Üzmemek için üzülen bir insan,
Nasıl olurdu da gülebilirdi ağlarken içi.

Ve aşık olan insan,
Olurdu nasılına bakmadan
Ve de kalırdı bir başına
neden niçin soramadan.

Fotoğraf: Sarp Gürel

Gidiyorduk.

Yakın mesafede en azından sadece bizi, altımızdaki ve önümüzdeki BTR-80ler -ki bu düştüğümüz lanet olası ülkede en sık görülen tekerlekli metal yığınıydı, düşmanlar genellikle yayan gezerlerdi- ve bakımsız yolu görüyordum. Arada bir de sanki bu topraklar “hadi bir değişiklik olsun” der önümüze cılız bir nehir çıkarırdı. Hiç istifimizi bozmadan nehirlerden ve yol olduğu bile sorgulanabilecek vadi kenarı patikalarından yolumuza devam ederdik bu durumlarda.

İstifimizi bozacak yalnızca bir şey vardı.

Araçta tam dört kişiydik. Hepimiz farklı milletlerdendik.

Ben Özbek’imdir, zaten nasıl bir kişiliğimin olduğunu bu yazı sayesinde anlayabileceksiniz. Sürücümüz sarışın, Alman benzer bir tipti, en azından Türki cumhuriyetlerden olmadığı açıktı. “Doğu Almanların özellikleri sınırlandırılmış araçlarını beğenmedi de gizlice bize katıldı.” derdik aramızda. Rusça bilirdi ama az konuşurdu, tanıştığınızda bilmediğini zannedebilirsiniz.

Benim yanımda oturan bir de Tajik vardı. Yaşadığı anksiyete ve korkuyu susarak değil -ki sıklıkla bize eski hayatından bahsedirdi- gözlerindeki o sürekli bakışla ifade ederdi. Onu çoğu zaman aracın içinde kendisine ait olan o loş köşeye yerleşmiş olarak bulabilirdiniz.

Onun bu korkunç savaş meydanında kalmasını sağlayan bir şey varsa o da basit bir fotoğraftan aldığı mistik bir enerjiydi. En azından bugüne kadar öyleydi.

Bir kadının fotoğrafıydı bu. Oldukça güzel birine benziyordu. Zorunda kalmadıkça elinden düşürmezdi bu fotoğrafı Tajik arkadaşımız. Ben fotoğrafı ilk gördüğümde -daha doğrusu onu bir fotoğrafa gözlerini kaçıra kaçıra bakmaya çalışırken yakaladığımda, basit bir fotoğrafla böylesine bir etkileşim göremezdiniz- ona, bütün ayılığını dışarı vurarak, “Vay be güzel hatunmuş, nereden

tanıyorsun!?” diye sorduğumda beni parçalamak istemişti, o daracık alanda aramızda küçük çaplı bir kriz çıkmıştı fakat kavgamız Farsça fısıltılar şeklinde gerçekleştiğinden diğerleri ne olduğunu anlamamıştı, hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam ettik. Sonra söylemişti bana, onunla evli olduğunu.

Bir şey biliyorsam o bu adamın eşine sıırıslamak âşık olduğuydu. Geceleri küçük yastıklara sarılıp sallanışını bir görseniz. Yastığa bir insan gibi davranıyordu, hatta bir keresinde onu yastığı hafif hafif öperken görmüştüm. Allah koruyor da uykusunda sayıklamıyor, işte o zaman büyük bir rezalet çıkabilirdi.

Şu Tajik’i de biraz kıskanmıyor değildim. Ben de zamanında bir kıza tutulmuştum. Saçlarında kahverengi ve sarı teller birbirlerine karışmışlardı. Bizim sokağın karşısındaki Hruşçovkada yaşırdı, üçüncü katta. Daha kötüsü arada bir ayaküstü sohbet etmişliğim de olmuştu onunla. Afgan’ın dağları gibi ulaşılmaz, fethedilemez biriydi zaten, onunla sohbet etmek bu dağlara tırmanmak gibiydi: Ölüm kalım meselesiymiş gibi strese girerdim türlü sebeplerden.

Unuttum gitti onu buradaki görev sürem boyunca. Geride bırakıp derdine düştüğüm bir anam kaldı sadece.

Komutan -ki artık bizim için bir baba olmuştu- bambaşka biriydi. Rusya’dan gelmişti. Belki de ekibin en havalısı oydu, seyir sırasında üst kapaktan tüm vücudunu dışarı çıkarır ve kısacık saçları rüzgârda dalgalanırken etrafı seyredirdi. Deli bir vatanseverdi, duruşu ve davranışlarıyla anti-komünist bir imaj çizse de tam bir Sovyet fanatığıydı. Bazen bize nutuk çekerken bu konuda aşırıya kaçtığı oluyordu. N’apalım? Nasıl Tajik kardeşimiz bir kıza tutulmuşsa bu adam da vatan aşkıyla yanıp tutuşuyordu. Karizmatik duruşuna rağmen öyle karı kızla işi olacak bir kişiliği de yoktu. Dışıyla içi, tıpkı âşık olduğu vatanının vaziyeti gibi çelişik haldeydi.

Son zamanlarda başka biri olmaya başlamıştı ağırdan komutanımız. Hiç değişmeyen sakin tavrına rağmen gözlerinin gitgide çoktduğuna

bizzat şahit oluyordum. Yıllardır bu dağlık yerde olmanın yorgunluğu kendisini hissettirmeye başlamıştı.

Gidiyorduk.

Birkaç kontrol noktasından geçtik, zaten dışarıdaki askerler komutanı tanıyıp “geçin geçin” dercesine işaretler yapıyorlardı. Rutin işler.

Söylemeyi unuttum arada bir üstümüzden Mi-8’ler geçip giderdi. Yere o kadar yakın uçarlardı ki, yolun kenarındaki dağda bir toprak kayıyor diye paniklerdiniz. Ta ki arkadan yaklaşan helikopter önünüzde belirene kadar. Şanslıysanız sizin yakınınızdan geçtikten sonra bir anda yükselmeye başlarlar, yükselirken yerden atılan füzeleri şaşırtmak için fişekler atarak bir görsel şölen oluşturlardı. Bir tane daha da üstümüzden geçip gitti şimdi. Ve ufukta uzaklaştı.

Bu savaş meydanında insan bir süre sonra insanlıktan çıkıyor ve sadece kendi güvenliğini istiyor sonuçta. Umuyor ki bu füzeler sadece en azından onlara karşı savunması olan helikopterleri hedef alsın. Birkaç dakika sonra bu dileğimin tam tersi gerçekleşecekti.

Gidiyorduk.

Komutan bir anda paniklemeye başlamıştı, sürücüyeye “yavaşla, dur!” bize de içeri girin diye bağıırıyordu. Ön taraftan füze sesleri net bir şekilde duyuluyordu.

Komutan da kendini hemen içeri attı, elindeki o malum fotoğrafı bir kenara atmış Tajik arkadaşımız kadar olmasa da korku dolu etrafa bakınıyordu. O da -ki onu daha rahat bir zamanda görseniz mayın dolu bir arazide piyade olarak görev yapmaya gönüllü olacak gibi konuşurdu- bir an önce bu cehennemden kurtulmak istiyordu.

Birkaç patlama duyuldu, ardından da sessizlik. Açık olan üst kapağın kenarından içeri sarkan bir bezin silueti dışında hiçbir şey görülüyordu.

Vurulmamıştık.

Komutan kafasını dışarı uzatıp etrafa bakıyordu. Hiç tereddüt etmeden dışarı fırlamıştı. Belki de geride bıraktığı bir kadın olan Tajik veya bizi evde bekleyen anaları olan ben ve sürücünün aksine onu bekleyen kimse yoktu, belki de bu devletten başka kimseye bağlı değildi.

Her taraf toz duman içinde. Biraz daha sakinleşmişti komutan fakat aynısı ekibin geri kalanı için söylenemezdi. “Şanslıyız, füze önümüzden geçti gibi” oldukça sakin bir “durum raporu” verdi bize.

Fakat biliyordum, içinden “Bu vatan aşkı için ne rezaletlerin içine düştük!” diyordu. En azından biraz sonra tam da buna benzer bir cümle kuracak şekilde donakalmıştı.

Sürücü, aracı füzelerden bir miktar koruyacak bir toprak yığının dibinde durdurdu.

Ben de meraktan kafamı hafifçe dışarı uzattım. Önümüzdeki BTR paramparça olmuş, parçaları kömüre kesmişti, geriye orijinal rengini koruyan bir kırıntı dahi kalmamıştı. Daha önce tekerleri patlak, kenara terk edilmiş hasarlı araçların enkazlarını görmüştüm ama bu kadar korkunç bir duruma şahit olmamıştım. Muhtemelen birkaç füze isabet etmişti zavallı askerlerin aracına.

Gerekli işlemleri yaptık, telsizden haber verdik. Vurulan araçta hayatta kalan birinin olması zaten imkansızdı. Biz yolumuza devam etmek durumundaydık. Tek bir amacımız varmış gibi hissettim: hayatta kalmak.

Tajik arkadaş bir anda etrafta aranmaya başladı, fotoğrafı kaybetmişti. Fakat kısa bir süre sonra -elini de o daracık boşluklara sokamayacağını anlayınca- çabalamaya devam etmedi. Yanında yükselen bir boruya tutunup öylece bekledi.

Bu travmatize edici deneyimin ardından hiç beklemediğimiz o soru komutandan geldi:

“Modern Talking sever misiniz, isterseniz bir müzik koyayım da kendimize gelelim.”

Başımızla onayladık.

Gidiyorduk.

Hiç bitmeyen bu savaşın hiç bitmeyen bu yollarında hepimizin sevdaları yavaş yavaş köreliyordu. Hayata arka planda kısık sesle çalan Brother Louie’nin devamlı ritmi ile tutunmaya çalışıyorduk.

Erikçi

Yiğithan Akkuş

Onu her zaman babasının erik arabasıyla erik satarken görürdüm. Yağmurlu günlerde bile erik satabilmek için çırpınırdı, her kuruş O ve ailesi için önemliydi. İçlerinde bulundukları durumda babası bir bahçede işçi olarak çalışıyordu fakat nafile. Daha fazla para lazım geçinebilmek için. Bu yüzden kızını istemeye istemeye çalıştırırdı. Eşi, Fatma teyze, ise örgü örer, onları satardı. Bazen başka ufak tefek işlere girişirdi. Kıt kanaat geçinmelerine rağmen onları bir kere bile söylenirken görmedim. Ailedeki en yoksul aile olmalarına rağmen kimseye dilenmeden, kendi emekleriyle ne kadar kazanırlarsa geçinmeye çalışmaları gerçekten takdire şayandı. Elbette ki mahalledeki kimse zengin değildi fakat biz de dahil neredeyse hepsi yiyecek alabilecek, evinin kirasını ödeyebilecek, çocuğunun eğitimini karşılayabilecek durumdaydı. Onlarsa belki de sadece yiyecek ihtiyacını karşılayabiliyorlardı -ki ondan da emin değilim-. Kız ise hiçbir çocuk ile konuşmazdı; utangaç, sessiz, kısa ve sıska bir çocuktü. Siyah, kısa saçları vardı, ela gözlüydü. Onunla yakınlaşmamız ise bir ilkbahar günü okul çıkışı yaşanacaktı.

Annem o hafta komposto yapmaya karar vermişti. Evde yaşanan tatlı tartışmalardan sonra erik kompostosu yapmaya karar verdik. En büyük hayranı olmasam da kompostoları severdim. O gün okula gitmeden önce annem benden erik almamı istemişti. Ben de kabul edip okula gitmiştim. Okul bittiğinde erik almak için pazara gitmeye karar verdim. Pazara ulaştığımda bugün pazarın kurulmadığını gördüm. Her gün kurulan pazar bugün ne hikmetse kurulmamıştı. Şansım hep yaver gidiyor şükürler olsun ki! Pazar kapalı olunca her zaman tıklım tıklım olan caddeden geçip manava vardım. O da bugünü ekmeye karar vermişti, dükkanı kapalıydı. Ben de mahzun bir şekilde eve doğru yürümeye başladım. İşte o zaman aklıma erikçi kızın varlığı geldi. Dar bir sokakta, kaldırımın yanına oturmuş beklerken buldum onu. Arabanın yanına yaklaştım ve selam verdim. Başını yavaşça kaldırdı, yüzünde hafif bir sırıtmayla selam verdi. Ondan bir kilo erik aldıktan sonra çocukça "Senin niye hiç arkadaşın yok?" diye sordum. Yüzündeki gülümseme yerini duyusuz

bir surata bıraktı. "Bilmem," dedi ve nefes aldıktan sonra "Şimdiye kadar kimse benimle oynamak istemedi." İçimi bir acı kapladı. Asla arkadaşsız, yalnız başıma kalacağımı düşünmemiştim. Ben olmasam da karşımda bulunan bu kız bu yaşadıklarımı yaşıyordu. Neden ve nasıl olduğunu bilmediğim şekilde ağzımı açtım. "Arkadaş olalım mı?". Ürkek bir sesle "Bilmem, olalım mı?" dedi. Ben de "Olalım" diye cevap verdim. Şaşkın bir şekilde bakakaldı. "O zaman görüşürüz." dedim ve ayrıldım. Onun ilk arkadaşı ben olmuştum. Belki de tek arkadaşı olacaktım. Yine de mutluydum çünkü yalnızlığa hiç katlanamamıştım. Yalnız bir inana arkadaş olmak da iyi gelmişti. Sonraki günlerde onun yanına geldim ve birkaç dakika sohbet ettim. Aslen ne kadar da tatlı, naif fakat bir o kadar da olgun biriydi. Kendisi hakkında başka şeyler de öğrendim. Mesela, eskiden bu kadar kötü durumda olmadıklarını. Nasıl olduysa babası işten kovulunca bu hale gelmişler. Memleketini, ne zaman doğduğunu, abisini de öğrendim. Ben ona, o da bana içini döktü, iki kola açılan bir nehir olduk. Sonrasında ona okulda öğrendiklerimi anlatmaya başladım. Bu sayede azıcık da olsa okuldaymış gibi hissedebilirdi. Ben ona anlattıkça o daha da fazlasını istiyordu fakat ben de o gün ne öğrendiysem onu anlatıyordum. Başka bir çözüm yolu bulmam gerekecekti. Özellikle matematik ve sosyalde çok iyiydi. O yüzden evimizden bir coğrafya atlasını gizlice aldım (Çünkü annem ve babam kitaplar konusunda çok hassastı.) ve ona verdim. İlk defa çikolata yiyen bir bebek gibi ilginç ve heyecanlı bakışlarla atlası aldı. Atlastaki bilgileri silip süpürmesi sadece üç gününü aldı. Sonrasında yedekte tuttuğum bir matematik kitabını ve bir kalemi verdim. Onu da aynı şekilde silip süpürdü. Ben de ona okuma kitabı vermeye karar verdim. Böylece bilgi açlığını doyurabilecek ti ve ben de daha rahat bir şekilde ona verebilecektim. İlk başta basit hikaye kitaplarıyla başladık. Sonrasında Sait Faik , Ömer Seyfettin gibi yazarların kitaplarını okudu. Ondan sonra Sabahattin Ali ve Halide Edip'in kitaplarını okudu. En sonunda ise okumaya cesaret edemediğim Balzac, Dickens, Tolstoy gibi yazarların kitaplarını verdim. Hepsini okudu, yalayıp yuttu. Kesinlikle çok zeki idi. Fakat zeka

kendisi yeterli değildir. Zekanın tamamlanabilmesi için yetenek ve uygulamaya koyulabilecek alan lazım. Yoksa zeka sonra kullanırım denilen UHU'lar gibi kurur, gider. O "UHU'yu" kullanmak gerekir ki kurumasın. Her ne kadar zeki olduğumu düşünsem de hiçbir zaman yeteneğim veya zekamı kullanabileceğim bir alan olmadı. Ne bir müzik aleti çalabildim, ne bir çivi çakabildim, ne de iyi bir satıcı oldum. Oysa her şeyi yaladıktan sonra kalabalık caddelere gidip zabıtalara yakalanmadan erik satmaya başladı. Her ne kadar başarılı olduysa da o okula gitmek istiyordu. Her ne kadar söylemek istemesem de bunun çok zor olduğunu biliyordum. Bir gün cesaretimi toplayıp laf arasında bu düşüncemi söyledim. Kaşlarını çatı, hüznü ama kararlı bir sesle "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, ben okula gidemez miyim?" Sessiz kalmayı tercih ettim. Alaycı bir bakışla yanımdan kalktı ve gözden kayboldu.

Birkaç gün sonra Bursluluk Sınavı'na başvurduğumu öğrendim. Şaşırmıştım. Kendisinin kararlı olduğunu biliyordum fakat yine de korkuyordum. Çünkü başaramazsa yine eski haline dönebilirdi -ki bunu istemezdim-. Yanına vardım ve sessizce oturdum. Ona söylediklerimden ötürü özür diledim ve yardım edebileceğimi söyledim. Usulca başını salladı ve o günden Bursluluk Sınavı'na kadar birlikte çalıştık. Gün geldiğinde ve sınava girdiğinde heyecanlıydım. İçimden başarılı olması için dua ediyordum. Sınavı kazandı. Burs kazandı ve yatılı olarak okuma hakkı verildi. O da bu fırsatı tabii ki de kaçırmadı. Annesi ve babası korksa bile o asla geri adım atmayacaktı, o okuyacaktı. Gideceği günün akşamı birlikte oturduk. İkimiz de konuşamıyorduk. Sonunda, başını omuzuma koydu. Gözümünden yaşlar gelmeye başladı. Ayrılmak zor olacaktı fakat yapacak bir şey yoktu. Belki de bir gün yeniden buluşacaktık. Bu hislerle ben de ona sarıldım. Aradan 20-25 yıl geçmesine rağmen O hala aklımda. Tabii ki ondan haber aldım fakat sonrasında görüşemedik. Yine de yoksul bir hayattan başarılı bir ekonomiste yolculuğunu hep takdir ettim. Benim ela gözlü Ela'm

Fotoğraf: Sarp Gürel

Dün

Bariş Kalaycıoğlu

Şiir yazmakta her zaman kötü olmuşumdur. Yıllardır güzel bir şeyler yazma umuduyla masa başına otururum. Hiçbir zaman başaramadım. Normal. Ben hiçbir zaman hiçbir şeyi başaramadım.

O kadar ki çoğu zaman kendim olmayı da başaramadım. Kendimi yazma umuduyla oturduğum kağıtlardan her zaman kopya öyküler ile kaktım. Peki şimdi? Yine mi kopyalıyorum? Yoksa dünün dağınıklığından bana bir tek bunlar mı kaldı?

Darmadağın demişken... En son salon çok dağınıktı. Ben isteyken sizin kızlarla eğlenmişsiniz. Kusura bakma toparlayamadım. Masanın üstünde boş şarap şişeleri ve pizza kutusu vardı. Pardon ya benim kafam bu aralar çok karışık.

Dün akşam sen de çok iyi değildin. Eve bayağı geç geldin. Üstün başın sigara kokuyordu. Sen sigara içmezsin. Etek giyyordun, dizlerin yara olmuştu. Sen etek giymezdin. Bana bağırdın. Sen bana bağırmazdın. Anladım. Kusura bakma.

Hiçbir şey olmamıştı aslında. Ya da ben o an öyle sanıyordum. Nereden bileyim çoktan bittiğimi. Sarhoş halinle bağırp durdun. Ağladın. Çok dil döktüm. Anlamadın. Dinlemek istemedin. Başkalarını seçtin. Başka hayatlar seçtin.

Vay be. Şimdi beni bırakışının ardından tam 24 saat geçmiş. Gecenin ardından. Senin çoktan yeni birisine koşuşunun ardından. Benim siyah kuşların ıslığı altında evime yürüyüşümün ardından. Tam 24 saat geçmiş.

Biliyor musun, iyi oldu. Yok bak valla. Normalde ağlardım. Çok sevdiğim eski bir dostum "Ayrılıkta kazanan olmaz, sadece ayrılık olur" derdi. Haklıydı. Biz bayağı bayağı ayrıldık. Kazanmadım. Kazanamadın.

Tüm bu yalnız insanlara bak. Sence nereden geliyorlar? Bizim semtin arka tarafında bir Fransız mezarlığı

var. Mezarlığın arka caddesinde de teee ne zamandan kalan bi kilise. Papazı iyi tanırım. Her akşam Osmanbey'e iner, kirli bir çınarın altına oturup bir şeyler karalar.

Çoğu zaman kimsenin duymayacağı bir vaazın sözlerini yazar.

Bu da benim vaazım olsun.

Senin dışında herkes duyacak.

Dün tüm dertlerim epeyce uzaktaydı. Ama görünüşe göre bir süre burada kalacaklar. Ama bunu yeğlerim. Hayli hayli yeğlerim. Benim olmayan problemlerdense, kendi dertlerimle olmak isterim.

Dün yıldızlara baktığımda haz almazdım. Eve geldiğimde beni bekleyen buzdolabından korkarak akşamları hazır yemek alamazdım. Yoğun bir günün ardından aynada yüzüme bakamazdım.

Belki şimdi dün olduğum adamın yarısı bile değilim. Ama en azından artık canım yanınca hayallerimi ve gülümsememi satmama gerek yok. Şarkılar söylediğimde sıkılan yüzüne bakmama gerek yok. Artık sadece şarkılar var.

Biliyorum.

Dün, aşk oynaması çok kolay bir oyundu.

Biliyorum. Yarın bana geleceksin ve "Yanlı şeyler söyledim, dünü özlüyorum" diyeceksin

Ama hayır. Çünkü sen

Yanlı şeyler söyledin ve yarından korkuyorsun.

Dün, aşk oynaması çok kolay bir oyundu.

Ama benim şimdi çıkacak çatılara ihtiyacım var.

Yeni bir gitara,

Böceklerle,

Papazlara,

Aslıma,

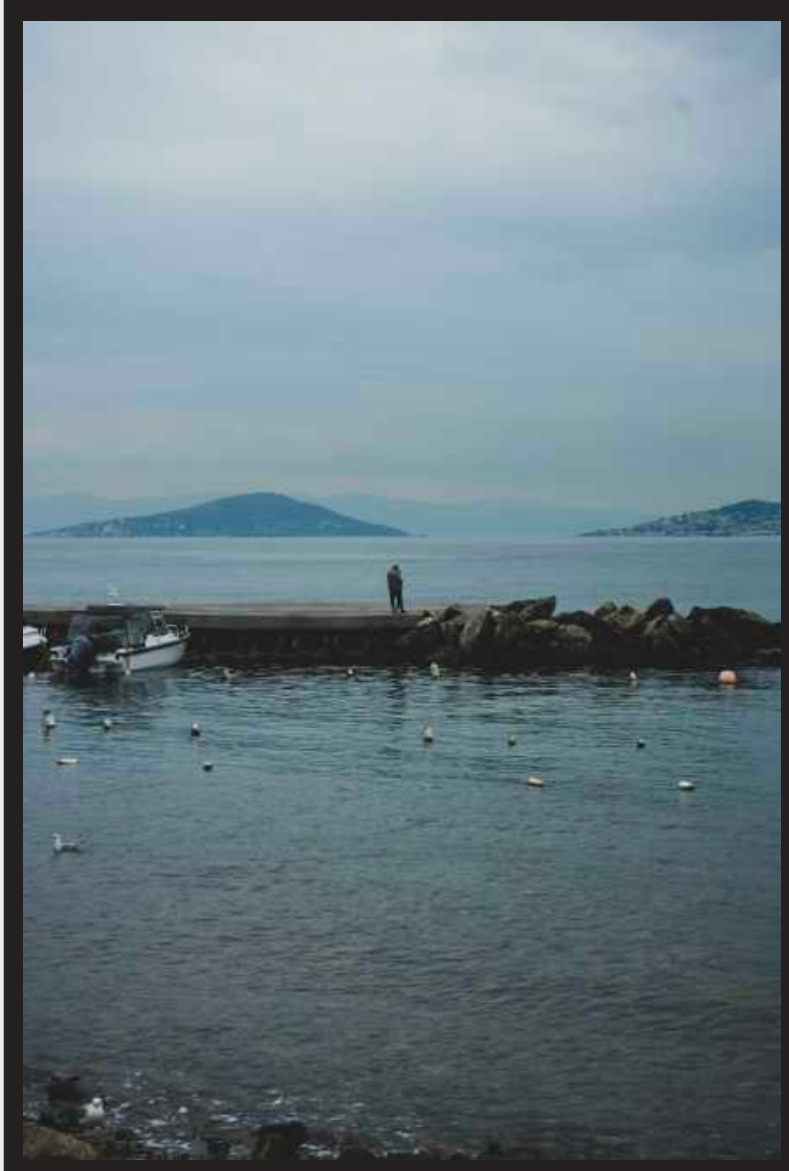
Rüyalarımın girecek Meryem Ana'ya,

ve yarım yamalak bu šiire.
Yeniden güneş doğduğunda,
Doğa tekrar uyandığında
Küçük bir çocuk gibi
Umut yeşerir içimde.

Yeniden başlasak her şeye.
Devam etsek doğrularımızla,
Yanlışları öğrenmiş bir şekilde.
İlerlesek daha güzel bir geleceğe.

Yeniden öz eleştiri yapalım,
Ama kendimize acımadan.
Bakalım aynadaki halimize,
Görüntüyü çarptırmadan.

Yeniden eğitim çocukları,
Doğruyu yanlış gösterelim.
Sevmeyi, saymayı öğretelim,
Ama en önce insan olmayı.

Fotoğraf: Sarp Gürel

En Sevdığım Renk Mi?

Defne Bozkır

Zamanında Baltık Denizi kıyılarında seyir yaparken, yanaştığım iskelede yaşlı bir adamla karşılaşmıştım. Saçı sakalı birbirine karışmış, kocaman vücudunu ince bacakları üzerinde zar zor taşıyan, ama gözlerinden hayatının bütün tecrübeleri okunan bir adam... Elleri halat çekmekten, denize girip çıkmaktan soyulmuş, ama dokunduğu başka insan hayatlarıyla hala canlı bir adam... İskelede yanaşmama yardımcı olduktan sonra yanıma geldi. Bana adımı, kim olduğumu ya da nereli olduğumu sormadı. Bu uçsuz bucaksız dünyanın herhangi bir yerinde olabilecekken neden bu köşesine savrulduğumu sormadı. Gözlerimin içine baktı, hafif bir tebessümle, "En sevdiğin renk ne?" dedi. En sevdiğim renk... Şaşırdım, ne diyeceğimi bilemedim. En son ne zaman veya kim tarafından bana böyle bir soru yöneltildiğini bile hatırlayamadım. Belki de dünyanın en kolay sorusu olabilecekken, bir insanın kolaylıkla cevaplayabileceği ve yalan söyleyemeyeceği tek soruyken, donup kalmama sebep oldu. Bir şey söyleyemedim. Tüm renkleri geçirdim gözümün önünden. İçimden konuşmaya başladım. "Denizciyim, mavi mi desem? Hayır. Pembe? Beyaz? Siyah?" Adamın karşısında dikilmekten ve kendimi bir şey söylemeye zorlamaktan başka bir şey yapamadım. Utancımın bir şeyler kekeledim. Bunun üstüne adam içtenlikle güldü ve omzuma usulca dokunup gitti. Ağaçların arasında kayboldu ve bir daha görünmedi. Neye uğradığımı şaşırmış bir halde bir süre orada kaldım ve kendime sorup durdum: "Bir insan, hayatında ilk kez karşılaştığı bir başka kişiye, dünyada ilk defa yüzünü gördüğü, henüz kim olduğunu bile bilmediği bir kişiye neden en sevdiği rengi sorar?". Sonra kendime kızdım. Bu kadar kolay bir soruya düzgün bir cevap bile verememiştim. Onlarca rengin içinden bir tanesini, rastgele de olsa seçememiştim, söyleyememiştim.

Çok geçmeden iskeleden mazot aldım ve tekrar denize açıldım. Ama hala düşünmeden edemiyordum. Kendi kendime konuşuyordum: "Saçmalık... Nereden bileyim ben?". Daha

önce hiç düşünmemiştim ki. Aklımın ucundan bile geçmemişti. Hayatın koşturmasından kaçabilmişim, kendimi istediğim yerde, tek başıma, denizin ortasında bulabilmişim. Hayallerimi gerçekleştirmek için elimden geleni ardıma koymamıştım, içimdeki en küçük gücü bile çıkarıp koymuştum ortaya, gerçekten istediğim hayatı yaşayabilmek için. Belki de, en zor şeyleri başarırken onların ardında yatan ve temellerini oluşturan kolaylıkları, gözümü açtığımda karşımda bulabileceklerimi görememiştim. İnsanların "Yapamazsın. Beceremezsin." laflarıyla savaşırken, bazı şeyleri gözümünden kaçırmıştım belki de. Oysaki ne de kolay bir soruydu. Çocukluktan itibaren cevabının oluşmaya başladığı; hayatın, fark ettirmeden de olsa insanın karşısına çıkardığı bir soruydu.

Çok kafama takılmıştı bu soru. En yakın koya girdim, demir attım ve teknenin önüne geçip sırt üstü uzandım. Gözlerimi kapadım. "En sevdiğim renk... En sevdiğim renk... Renkler... Yeşil, sarı, mor... Yok." Derin bir iç çektim ve gözlerimi açtım. Açtım ve karşımda gördüğüm şey karşısında nefessiz kaldım. Daha önce yüzlerce, binlerce kez göz göze gelmişken; her gün karşılaşmışken, hiçbir zaman kelimelere sığamayacak kadar, anlamını yitirecek derecede mükemmel olmamıştı. Gökyüzü... Hiç bu kadar sonsuz, tanımsız olmamıştı. Pembeydi, yumuşacıktı. Bir meleğin tebessümünü taşıyordu sanki içinde. Ya da, yeni doğmuş bir bebeğin zar zor açtığı gözlerindeki parıltıyı tutuyordu ellerinde. Yanımdaki koyun üzerinden bakan ağaçlara ve yeşilin bin bir tonuna, aşıkta sanki gökyüzü. Ağaçlar ise insanlar gibiydi. Her biri birbirinden farklı, kimisi yaşlı, gövdesinden kırılmak üzere... Kimisi genç, yüreği coşkuyla dolu... Kimisi ise henüz bir fidan, daha nerede olduğunun farkında değil. Gökyüzününse, aşkını kelimelerle anlatamaz bir hali vardı. Düşüncelere sığdıramadığı halini renklere armağan ediyordu sanki, doğa için. Yanakları kızarmıştı, hafif bir rüzgarla bulutları dans ettiriyordu. Harika bir şarkı mırıldanıyordu, çiçekler için, tohumlar için... Tam olarak duyamıyordum, anlayamıyordum. Sadece kendisinin anladığı bir dille mırıldanıyordu, notalarla oyunlar oynuyordu.

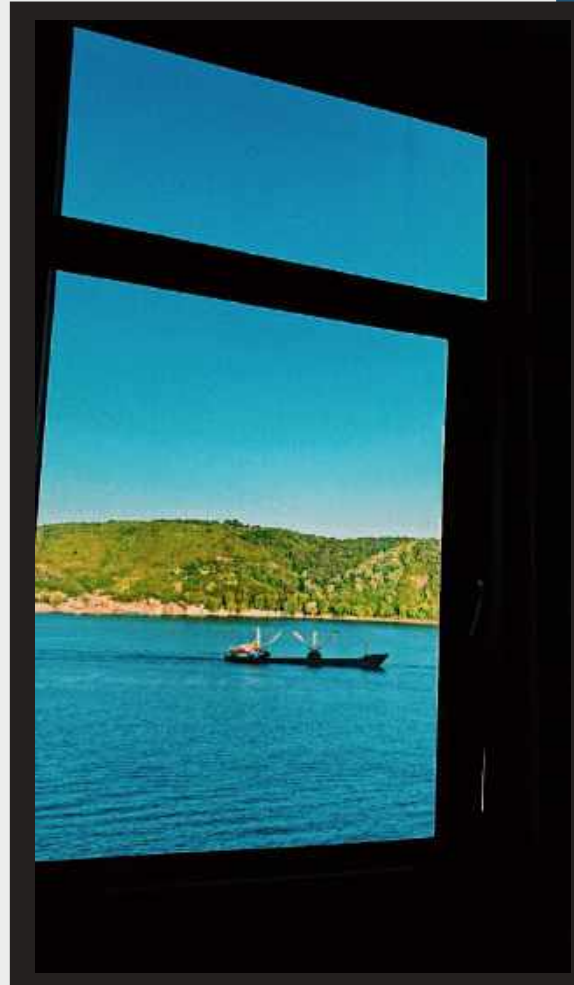
Aşkını itiraf ediyordu resmen. O anda Pembe, yeni aşkın tüm saflığıyla ve yapraklara sığdırdığı kahkahalarla karşımda duruyordu.

Üzerinden saatler geçmişti ve tekrar aynı yerde gözlerimi açtım. Uyuyakalmıştım. Ama gözlerimi açtığımda içi içine sığmayan masalsı gökyüzünün izi kalmamıştı. Siyahı, simsiyah... Mutsuzdu, kırılmıştı, kızgındı. Ruhunu kaybetmiş, insanlarını kaybetmiş, ölü bir şehre dönmüştü. İçinde gözyaşlarından başka bir şey taşımayan, karanlık rüzgarların hüküm sürdüğü bir kabusu dönmüştü. Dansını göremediğim, şarkısını duyamadığım bir hale bürünmüştü. Gecenin karanlığıyla, doğa gözlerini kapamıştı, görünmüyordu. Gök ise karşılıksız aşkın nefretiyle, acısıyla dolmuştu sanki. Bıçaklanmıştı, çünkü bir anda kanlar akmaya başladı üzerinden. Sırılsıklam oldum ama kendimi bir şekilde içeri attım. Çapa, tekneyi olduğu yerde tutuyordu ama yine de dalgaların kavgasıyla bir sağa bir sola savruluyordum. Geniş pencerelerden birinden dışarı bakmaya çalışıyordum. Aşkın kızgın halini izliyordum. Hayatın verebileceği en güzel hediye olabilecekken, ortaya çıkan korkunç kabusu seyrediyordum. Çünkü siniri dinmiyordu göğün, gitgide artıyordu. İçinde cam kırıkları vardı belli ki, daha da sert yağmaya başladı yağmur. Canı yanıyordu ama ağlamak yerine kendisiyle, kendi yansımasıyla bir savaş veriyordu. Denize ve dalgalara acı çektiriyor, onları kavgasına hapsediyordu. Tam o anda Siyah, karşılıksız aşkın karanlığıyla, kendine çektiği acıyla, sevgisine kustuğu nefretiyle karşımda duruyordu.

Fırtına dindiğinde ve sabah olduğunda tekrardan dışarı çıktım. Ağaç dalları kırılmış, toprak acısıyla kendini içine çekmiş ve yere düşmüş yapraklar neye uğradığını şaşırmıştı. Gökyüzü Griydi ve yaptığından utanç duyar bir hali vardı. Söyleyecek kelime seçemiyor, kendinde özür dileyecek yüzü bulamıyordu. Kabuğuna çekilmişti, sırtını dönmüştü ve yanı başımda duran yorgun, bitkin doğayı bulutların arkasına sakladığı bedeniyle baş başa bırakmıştı. Bir süre dışarıda durduktan sonra demir alıp tekrardan iskeleye yanaşım.

Karaya adımımı atmamla o adamı, bana sorduğu soruyla evrendeki en gerçek aşk hikayesine tanık olmama sebep olan o yaşlı adamı bulmaya gittim. İskele yakınlarındaki bir kasabaya kadar yürüdüm, onunla sadece bir kez karşılaşmışım ama dış görünüşü aklımdaydı. Karşıma çıkan

herkese kendisinden bahsettim ve onu nerede bulabileceğimi sordum. Kendisini bir balıkçı teknesinin üzerinde elinde ağıyla buldum. Dün akşamki fırtınadan dolayı bitkin ve yorgun bir hali vardı. Beni gördü ve yavaşça yanıma geldi. Benden bir cevap beklercesine durdu. Ona şunu söyledim: "Yeni doğan aşkın saflığıyla, akşam güneşinin usul dokunuşuyla gökyüzünün büründüğü Pembe; kendisine şarkılar mırıldayan ve onu rüzgarıyla dans ettiren göğün büyük aşkı Yeşil; karşılıksız zannedilen aşkın nefretiyle gökyüzünün içinden çıkan şeytani Siyah; kendisine saplanan bıçağın acısıyla etrafı yakıp yıkan kan Kırmızısı; ve ertesi sabah utancından sevgilisinin gözlerinin içine bakamayan Gri aşğın, arkasına saklandığı Beyaz... En sevdiğim renk ne bilmeyorum, çünkü renk arayışında karşılaştığım aşk hikayesinin içinden tek bir renk seçip alamıyorum. Gerçek aşk, tüm renkleri taşırmış meğersem."

Fotoğraf: Sarp Gürel

Pislik

Elif Tuana Gökmen

Kafasını, onu bir sağa bir sola sallayan külüstür otobüsün camına yasladı. Ne zamandır yoldaydı acaba? Güneş yeni doğmaya başlamıştı, daha otobüs bomboşken o uykulu gözlerle kendini önündeki ilk koltuğa attığında. Onun her sabah yolculuğu kırk beş dakika sürerdi. İş yerine varana kadar da her seferinde içi gider, göz kapakları düşerek kafasını tekrar cama yaslardı. Ta ki otobüs bir sonraki çukur ya da kasise takılıp da cansız bir teneke kutu misali oradan oraya savruluncaya kadar.

Şoförün arkasındaki koltuk onundu. Her sabah kapıdan içeri girdiğinde bir eli tespih takılmış viteste, öbür eli de parmaklarının arasında külü ucunda asılı kalmış sigarasında olan şoförü mırıldanarak selamlar ve derhal yerine oturup uyuklamaya başladılar. 400 metre, ilk durak. 600 metre sonra ikinci durak, bir 600 metre daha ve üçüncü durak. Saat yedi çeyreği gösterdiğinde varılan üçüncü durakta büyük bir dalga halinde insan seli doluyordu otobüsün içine doğru. Sabahın körü olmasına rağmen yine de ter kokan orta yaşlılar, emekli haliyle nereye gittiklerini bir türlü anlayamadığı nineler, bastonlu bastonsuz ak bıyıklı amcalar... Her gün aynı düzen, her gün birbirinin kopyası sıkıcı rutin. Tıpkı boş ve sığ bir filmi defalarca ve defalarca izleyerek yeni bir tat almayı bekler gibi. Oysa her seferinde her şey daha gri bir hal alırken.

Saat yediyi on beş geçiyor. Otobüs derin, hışırtılı bir nefes verir gibi yavaş yavaş durağın önüne yaklaştı. İçeri girmeye hazırlanan bütün yolcularda aynı hırslı duruş vardı. Tıpkı indirime girmiş bir ürün adına savaşıyor insanlar gibi. Gözü kara ve aynı zamanda boş. Herkese yer var sonuçta. Öyle olması gerekmez mi- gerekir mi?

Baygın gözlerle bir omuz genişliğindeki kapıdan üç kişinin birbirini iterek geçmeye çalışmasını izledi. Kulağına yere düşen ince bir madenin sesi aşıldı. Biri avucundaki bozukları içeri girmeye çalışırken açılan elinden düşürmüş olmalı. Göz kapaklarını tekrar kapadı kadın. Otobüsün içinde giderek yükselen homurtular onu rahatsız etmiyor

gibiymi. Kendini televizyon sesi açıkken uyumaya alışmış bir çocuk gibi hissetti.

Uyuklamaya ve geri kalan yarım saatte rahatsız edilmeden işyerine ulaşmayı planladığında kalabalıktan bağımsız, diğer uğultulu seslere karşı çıkarmışçasına tiz sesiyle telefonu çalmaya başladı. Tekrar eden melodi, geceden beri yalnızca dört saat uyuyabilmiş genç kadını dürtermiş gibi burnundan soluyarak kalkmasına sebep oldu. Yarı uyanık yarı ayık kafasıyla sanki telefonun sesini onunla alay ediyor gibi duyuyordu.

"Ha ha ha! Hiçbir şey yolunda gitmiyor değil mi? Seni acınası kadın, ha ha ha!"

Sinirle önce çantasının büyük gözünü açarak elini içine soktu. Not defteri, arapsaçına dönmüş şarj aleti ve kulaklık, çantanın dibine saçılmış sakız paketleri... Fakat sonra telefonunu küçük göze koyduğunu hatırlayarak kendine sinirlendiği için hırsıyla diğer fermuarı çekti. Fazla aydınlık ekranından ismi okuyabilmek için gözlerini kıstı.

Annem

Derin bir nefes aldı. Uzun zamandır aramıyordu annesi, o da vakit kaybetmeden işine bakabiliyordu. Neyse, diye geçirdi içinden. Ben de söylemeye zaman bulamadığım şeyleri söylerim de sonra yine konuşmak zorunda kalmayız. Dudaklarını ve çenesini uyuşukluktan kurtarmak üzere açtı, gerdi ve telefonu kulağına yasladı.

"Alo, günaydın anne."

"Günaydın, ne yapıyordun?"

Kaşlarını çattı. Acaba damarına mı basmaya çalışıyordu?

"Otobüsteyim tabii ki anne. Nerede olacağım?"

Uzun zamandır ne düşünüyor musun biliyor musun?"

Annesi yumuşak bir ses tonuyla karşılık veriyordu.

"Söyle kızım. Dinliyorum ben."

"Bırakıyorum anne ben işi. Bugün istifa dilekçemi vermek için gidiyorum. Aldığım para da, mevki de biraz olsun umurumda değil." Telefonda birkaç saniye sessizlik oldu.

"Nasıl yani, biraz düşün kızım. Olur mu öyle şey, ne

demek istifa ediyorum.”

“Beceremedim anne. Senin tavsiyene uyayım, yapabilirim demiştim. Müzisyenlik bana fazla gelir diye düşünmüştüm ama ben gerçekten aşık olduğum mesleği yapmayı hak ediyormuşum.”

Karşıdaki ses yutkundu. Genç kadın konuştuklarıyla annesini bastırıldığını, susturduğunu düşledi.

“Sen benim işe her gün nasıl bir araçta gittiğimi biliyor musun? Her yanı paslı bu otobüsün. Camları kirli, dışarısını göremiyorum bile.”

Genç kadının sesi iyice yükselmeye başlamıştı, öyle ki insanlar durmadan dönüp ona bakıyordu.

“Temizleyemiyorum da anne. Kurtulmak istiyorum, silmek ve âşık olduğum manzarayı görmek istiyorum ama bir türlü olmuyor. Şu otobüsten kurtulup etrafı görebilsem müzik çalacak arkada ve ben de âşık olduğum yere geri dönebileceğim.”

Kendisi bir müzisyendi. Eski bir müzisyen. Notalara âşık, müzik yaratmaya aç ve tutkulu bir kadındı. Akşam beşte evinde olsun diye memurluğa itilmiş, masa başına oturtulmuş biriydi. Çok kızgındı annesine. Büyüdüğü yere, onu her sabah bu otobüse binmeye mahkûm etmiş bütün el âleme kızgındı.

“Şimdi bir sonraki durakta insem ve sırtımda çantamla kaçsam kim tutar ki beni. Sen, alt komşun, akrabalarım kimse tutamaz be-”

İrkilerek uyandı genç kadın. Sol omzuna gelen ısrarcı dokunuşların nereden geldiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Arkadan sert ve sabırsız bir şekilde omzuna dokunmaya devam eden elin sahibine döndü sonra.

“Pardon, bir kişi uzatır mısınız lütfen. Deminden beri sesleniyorum ama.”

Ne zamandır zihninin dış dünyaya kapalı olduğunu kestiremedi. Yavaşça gözünün önündeki bozuklukları aldı ve kendi önünde oturan şoförün kutusuna bıraktı. Hala az önce uyuklarken gördüklerinin etkisinden çıkamamış bir halde tekrar arkasına yaslandı. Kafasını çevirdi, cama yasladı. Dışarıyı hala karanlık, cam hala kirliydi.

Fotoğraf: Sarp Gürel

Gri Kir

14. Suna Kırac Liseler Arası Öykü Yarışması Dördüncülüğü

Ata Yiğit Güney

Hava karanlık. Işık yok.

Sisin, önüne çıkan her şeyi içine hapsettiği tutsak gecelerden birinde, hapishanesinden arkasına bakmadan kaçan bir ay ışığı görmek için canımı bile verebilirim. Gerçi elimde kalan tek şey canım. Onu da verirsem bana ne kalacak?

Gecenin soğuk karanlığında, dikenleri bıçak gibi keskin yabani otların, çitler ile yarıştığı bahçenin gerisinde duran küçük köy evinin içinden gelen soğan çorbası kokusu her yere yayılıyordu. Taşlarla yarım yamalak donatılmış patikanın sonunda, boyası kalkmış ve rutubetli tahtalardan üst üste rastgele konularak yapılmış bahçe kapısı, evin yerlere dökülen kiremitlerini dışarıdan bir sır saklar gibi saklıyordu. Bahçe kapısı açılıp içeri girildiğinde boyası aşınmış küf kokan duvarlar acı içinde son şarkılarını söylüyorlardı. Veda zamanı yaklaşmıştı. Sarımtırak tezgâhın üstündeki camı olmayan köstekli saat, kollarını iki yana açmış heyecanla beni bekliyordu.

Saat sabahın beşi. Hava karanlık. Etrafta kimse yok.

Kalktım. Tavana bakıyorum. Tavanda çatlaklar var. Duvarlardaki gün geçtikçe artan ve bıçak yarısını andıran çatlaklara bakmak istemiyorum. Ev adeta benimle vedalaşmaya hazırlanıyor. O giderse ben ne yaparım? Nerede kalırım? Duvarları rutubete dayanamayıp eski canlılığını yitirmiş odayı her an kırılacakmışçasına ayakta tutmaya çalışan tahta sütunlar, bende bir ürpeti uyandırmıyor. Ev dediğim bu yerin daha fazla dayanamayacağını zaten biliyorum. Beton merdivenlerden aşağı inip dört duvar arasında oturuyorum. Üzerinde oturduğum çöp torbası benim tahtım. Kafama taktığım dikişleri sökülmüş, ilk rengini hatırlayamadığım berem ise tacım. Tacımı seviyorum. Odanın içinde oturduğum yer tam da parmaklıklarla donatılmış camın önü. Cam. Camlar şeffaf olmaz mıydı? Oturduğum yerden aniden kalkıp yerde duran eskimiş tencereyi elime alıyorum. Dün gecedeki kalmış soğan çorbasını ısıtıp yedikten sonra tabağı tezgâhtaki diğer bulaşıkların yanına bırakıyorum. Dışarı çıkmaya hazırım. Üzerime aldığım kalınca palto, beni dışarının güvenilmez soğğundan korumak için dirense de başaramıyor. Kapının eşliğinden adımımı atarak kendimi dışarının amansız soğğuna teslim ediyorum.

Saat beşi otuz sekiz gece.

Bahçede bir korkuluk gibi etrafındakilerini kendinden uzaklaştıran çöp arabasına doğru adım atarken bir ışık görmek için tekrar gökyüzüne bakıyorum. Karanlık. Çöp arabamı sırtıma diğer dertlerimin üstüne yükleyip bahçe kapısından dışarı çıkıyorum. Sokak bomboş. Yaşayanlar sonunda teslim etmiş sokağı. Bu saatlerin hâkimi olan başıboş ruhlar aylak aylak geziyor sokakta. Aralarına karışıyorum. Yalnızlık. Yalnızlığın tiz sesi yaşayanların kulaklarını öyle bir tirmalar ki, kanatır. Akan kan insanın içine birikir ve yavaş yavaş boğulurlar kendi kanlarında. Yalnızlık beni korkutmuyor. Eskiden beri dostumdur o benim. Her şeyi anlatırım ona. Anlatmak bana iyi geliyor. Dinler mi bilinmez. Anlattıklarım boşluğunda kayıp mı olur?

—Yalnızlık, orada mısın?

Yalnızlık genelde bana cevap vermez. Dinliyordur ama. Dinliyor musun?

Saat altı buçuk.

Yokuş çıkmaktan yorulmuş ayaklarıma yalvarıyorum. Direnin! Yürüyorum. Hâlâ yanmakta olan sokak lambasının altında duran çöp konteynırının kapağını açıyorum. Bir renk cümbüşü. Konteynırdan kapağı açılır açılmaz burnuma gelen atık kokusunu içime çekiyorum. Akşam sobaya kömür atmaktan kararmış ellerimi çöp konteynırına doğru uzatıp sanki bir mezar kazar gibi konteynırın en altına kadar eşeliyorum. Atıklar. O atıklardan benim ne farkım var? Eşeledikçe gün yüzüne çıkan yiyecek artıklarını topluyorum: ekmek parçaları, dökülmüş yemekler, konserveler... Bütün bu atıkları çöpten çıkardığım poşetin içine koyup eve götürmek üzere arabama atıyorum. Onlar benim bu geceki ziyafetim. Soğan çorbasını da unutmamak gerek.

Saat yedi buçuk. Gün başkaları için doğdu.

Çöpler ellerimi kirlletmeye başlıyor. Aldırmıyorum. Kirli olan daha ne kadar kirlenebilir? Muz kabukları, yumurta artıkları, böcekler... Böcekler. Kendimi böceklerle insanlara olduğundan daha

yakın hissediyorum. Onlar da bu koskoca dünyanın içinde hayatta kalmak için direniyor, ben de. Çöp konteynırının paslanmış ve çöp artıkları ile kaplanmış kapağını kapatıyorum. Etrafa bakıyorum. Sokak lambası sönmüş, başkaları için gün doğmuş. Güneş beni görmüyor, ben de güneşi görmüyorum. Ben çöp kutusunun içindeyim. Dört duvar arasında. Çalışıyorum. Gökyüzüne bakacak zamanım yok. Yemek bulmam, çalışmam ve ölmeyi beklemem gerek. Direnecek gücüm kalmadı artık. Çöp kutularının içine girsem, kaybolsam, ölsem... Hayır! Direnmeliyim.

Saat sekizi on dokuz geçe. Havaya bakmadım.

Yaşayanlar her sabah olduğu gibi sokağı işgal etmeye başladı. Sabahın bu saatinde işi olanlar kalkar ve işlerine giderler. Benim de işim var ama ben bu saatte kalkmıyorum. Yaprakları dökülmüş ve inatla çıplaklıklarını gizlemeye direnen ağaçlar arasından geçip insanları görüyorum. Hepsi görevinin ne olduğunu biliyor. Yaşıyor. Yaşadığını düşünüyor. Çöp eşelemekten ağrıyan kollarım. Direnin! Kollarıma çok şey borçluyum. Her gün benimle birlikte işe gelir bütün gün çöp karıştırır ve hiç şikâyet etmezler. Sokakta yürüyorum. Kimse bana bakmıyor ben de onlara. Beni gören sanki bir sineğin kavrulmuş kahve görmesi gibi yanımdan uzaklaşıyor. Yalnızlık ne demek? Ben yalnız mıyım? Kollarım, ayaklarım ve yalnızlık.

Saat tam on iki. Öğlen oldu. Güneş tam tepeden insanları selamlarken beni unutuyor.

Bir ışık görsem diye düşünüyorum kendi kendime. Işık görünce ne olacak? Karanlıktan kurtulabilecek miyim? Beni bunca senedir sarıp sarmalayan karanlıktan vazgeçemem. Onu yalnız bırakmam. Karanlık böyledir, bir çocuğun annesine bağlanması gibi bağlar insanı kendine. Ecelimin gelmesini beklemeliyim. O zamana kadar direnmeliyim. Yemek bul. Yemek ye. Yat. Yemek bul.

Saat on iki buçuk. Mola.

Günün en sevdiğim zamanı bu zamanlar. Bir çocuk parkının yanında oturuyorum. Rengarenk salıncaklar, kaydıraklar, oyuncaklar... Onlara bakarken kendimi çocuk gibi hissediyorum. O salıncağa binip bütün dertlerimi unutsam.

Vazgeçiyorum.

Sadece izlemekle yetiniyorum. Birden o renk cümbüşünün içinden bana doğru gelen bir çocuğu

görüyorum. Neden bana doğru geliyor? Sarıyı, maviyi, kırmızıyı bırakıp neden griye geliyor? Saçları özenle taranmış, ütülü gömlekli bir erkek çocuğu yanıma oturuyor. Aramızda bir metreden az mesafe olsa da onun ve benim aramdaki fark bir uçurum kadar büyük. Kafamı çevirip çocuğa bakıyorum. Ona gülümsemek istiyorum. İçimden gelmiyor. Ona bakıyorum. O bana bakıyor. Gözleri ile beni baştan aşağı süzüyor. Onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Çöp arabama bakıyor. Ne var bu arabada benim göremediğim? Çocuk tam bana bir şey söylemek için ağzını açarken arkadan tiz bir kadın çığlığı yankılanıyor.

Kadın:

—Barlas ne yapıyorsun onun yanında, çabuk yanıma gel!

Çocuk:

—Oyun oyn-

Kadın:

—Sus ve çabuk yanıma gel. Uzaklaş o pis çöpçünün yanından.

Korkuyorum. Pis olmayı ben seçmedim diyorum kendi içimden. Bembeyaz bluzu ve topuklu ayakkabılarıyla bu kadın cehennemde bile benimle aynı katta değil. Tiz sesiyle bana doğru çığlık atan kadın ile göz göze geliyoruz. Kadının gözleri yıllardır bakamadığım tozlu aynayı bana tutarak kim olduğumu bana tekrar tekrar hatırlatıyor. Ah çocuk. Keşke sana gülümseyeseydim.

Saat sekize altı var. Güneş battı mı?

Evin kapısını açıyorum. Bittim. Bütün gün yürümekten yorulmuş ayaklarımı, çöp toplamaktan yorulmuş kollarımı zorla evin kapısından içeri girmeye ikna ediyorum. Sabahleyin topladığım ekmekleri çöp poşetinden çıkartıp parçalara ayırıyorum. İki hafta önce aldığım beş soğandan birini ortadan ikiye kesiyorum. Diğer yarısını poşetin içine koyup daha sonra kullanmak üzere kaldırıyorum. Soğan kesmeyi çok seviyorum, hiç gözlerimi yaşartmıyor. Soğanları ince ince doğradıktan sonra sabah çorbayı ısıttığım kararmış tencerenin içine atıp kavuruyorum. Üzerine birazcık su kattıktan sonra çorbamın kapağını kapatıp kendimi tahtıma atıyorum. Sabah yediğim soğan çorbasından başka bir şey yemediğimden midem artık bana karşı isyan ediyor. Onunla konuşuyorum.

—Azıcık daha diren, diyorum ona. Hemen ikna oluyor.

Saat tam sekiz oldu. Hava karanlık. Işık yok. Sisin, önüne çıkan herkesi içine hapsettiği bu tutsak gecede, hapishanesinden arkasına bakmadan kaçan bir ay ışığı görmek için canımı vermeliyim. Belki canımı versem ışığa ulaşırım.

Çorba oldu. Tencerenin kapağını açıyorum. Bugün topladığım ekmeklerin kenarındaki küflenmiş kısımları elimle parçalıyorum. Yiyorum. Her zamanki gibi tatsız. Renksiz. Gri.

Elime bir bıçak alıyorum. Ne kadar da keskin. Bıçağın ucunu parmağıma bastırıyorum. Bastırıyorum. Parmağımın ucundan el bileğime fırlamak üzere olan bıçağı, damarlarıma seyahate çıkarıyorum. Hissetmiyorum. Sanırım hazırım. Bana nefes aldırın, beni ayakta tutan kırmızı direnişin, vücudumu yavaş yavaş terk edip yere dökülmesini izliyorum. Tedirgin değilim. Yerler zaten pis.

Saat dokuzu on beş geçe.

Direnemedim. Direnemedim.

Fotoğraf: Alara Berru Kapdan

Sevgili Günlük

Ümmünaz Yanık

Demirden iyice rahatsız olan belimi yavaşça doğrulttum. İzlenen bir imge olarak kadınlığının ve onun üzerimde kurduğu seyretme hakimiyetinin bilincindeydim. Nefes alışverişlerime abartılı bir ritim tutturmuş, göğsümün bir yükselip bir inmesini nefes almaktan ziyade bir oyun haline getirmiştım. Başımı bir kırılğan heykelmişçesine zarif olmaya çalışan ama karakterime eğreti duran taklit hareketlerle camdan yana çevirdim. Soru sorduğunu fark etmemiş gibi davranırken sanki bir şey düşünüyormuş gibi yapmam gerekti. "Bilmiyorum"dan öte bir yanıt bulmam lazımdı. En azından öyle bir cevaba hakimmişim gibi davranmam yakışırdı. Varoluşuma sanki çok derin alemler içerisindeymişim gibi bir imaj vermek istediğimde kaşlarımı hafifçe çatıp dışarıyı izlerdim. Aslında böyle zamanlarda fark ettim şehrin çarpıklığı içinde kendi hikayesini takip etmeye çalışan insanın tuhaflıklarını, sonu bir yere bağlanmayan sözde yangın merdivenlerini, perdesi eski evlerin içerisinde kimsenin izlemediği televizyonların renkli, mutsuz ve yalnız ışıklarını... Tam gözüm karşıdaki mavi boyası solmuş binanın garip yangın merdivenlerine takılmışken yine sordu: "Ne yazmak istediğini hiç bilmezdin seneler önce biz beraberken şimdi biliyor musun? Aklında yeni bir konu var mı?" Gözleri ruhumun en derinine gömdüğüm güvensizliği, yitikliğini ve aslında hiçbir şey olmayışını görür gibi gelirdi bazen. Donardım o soru sorunca. Susardım. Duymazdan gelir zaman kazanmaya çalışırdım. yirmi seneye yaklaşan yazarlığım, tüm başarılar, ödüller onun tek sorusuyla parçalanır, anlamını yitirirdi. Geveledim. Sanki yokluğunda çok değişmişim gibi düşünsün istedim. Kahrolsun istedim, ben değişirken bir kez bile konuşmadığımız için. İçten içe kiskansın her şeye rağmen yanımda kalanları. Hayran olsun dediğim şeye. Pişman olsun. Belki yeniden âşık olsun. Âşık olmasa bile arzulasın beni. Ve belki de bedenimi. Öyle küçüldüm ki onu görünce yine, sadece beni istemesini istedim. Ruhum onun ruhunun zehrine kapılıp yine başka alemlere çekilirken odanın en uzak ucundaki o iki göze diktim gözlerimi. Senelerdir içimde biriktirdiğim öfkem gözlerini delip geçerken bir cevap planlayamadığımı fark edip "Ortadoğu ve Kadın falan çalışırım herhalde." diye mırıldanabildim. "Ortadoğu ve Kadın falan". Aptal. O kadar düşünüp bulduğun konuya bak. Ortaya koyuş biçimine bak. Aptal. Aptal. Aptal. Düşüncesiz, aptal, yetersiz, sığ kadın. "Ortadoğulu bir kadın olduğunu unutmanı ne çok isterdim" dedi. Bense buna dahi sevindim.

Bir Tek Sen

Havin Ceren Gündoğan

Bir tek sen varsın hiç aklımdan çıkmayan,
Soğuk gecelerde beni hayaliyle ısıtan.
Büyüdükçe büyüyor içimdeki heyecan,
Yaklaştıkça kavuşacağımız an.

“Neden hep gülümsüyorsun” diye sorarlar.
Esasen tüm aşıklar bilir nedenini,
Zira gönlüne yar düşen insan,
Unutmuştur üzüntü denen iletici.

Dışarıda kar yağıyor lapa lapa,
İstanbul bütün heybetiyle karşımda.
Kimsecikler yok sokakta,
Ama senin suretin her tarafta.

Önümüzde uzun ince bir yol var,
Lakin sakın korku seni esir almaya.
Zira ellerimizi ayırsalar da,
Gönüllerimiz birdir daima.

Fotoğraf: Alara Berru Kapdan

Kuşlar Aşık Olur Mu

Çağan Yılmaz

Aşk sadece insanlara mı mahsustur? Hayvanlarda da sevgi, aşk yok mudur? Biz insanoğlu her zaman kendimizi - doğal olarak- üstün varlık olarak görmüş, öbür canlıları düşüncelerimizle ezmişizdir. Aranızda kaçınız bir hayvanın aşık olabileceğini düşündü? Ben size cevabı vereyim: hiç. Bu yazıyı yazarken benim bile daha önce hiç bu pencereden bakmadığımı fark ettim. Çünkü aşk, insana özgü bir duygudur bize göre. Halbuki hayvanların ne hissettiklerini bilmeden bu yargıya varmak biraz bencilce değil mi?

Size bu bencilliğin yanlış olduğunu kanıtlamak için kuş çiftlerinden örnek vereceğim. Öyle tropikal bir bölgede nadir rastlanan kuşlardan değil. Dışarıya baktığınızda gördüğünüz sıradan bir kuş çiftini kastediyorum. Her hayvan gibi kuşlar da nesillerini devam ettirmek için aile kurarlar. İlginçtir ki, kuşların bir çiftini bulması sandığımız kadar kolay değildir. Erkek kuş; dişinin ilgisini çekmek için aylarca uğraşır, didinir. Dişiden onayı almasıyla birlikte bu yeni kuş çifti bir ahenk yakalar. Biri dalları getirirken diğeri yuvayı yapar. Ve bu ahenk hayatları boyunca devam eder. Yavruları yumurtalardan çıkana kadar sırayla kuluçkaya yatarlar. Yumurtadan çıktıktan sonra biri yemek bulurken diğeri yavruları denetler. Bir tehlike sezdiklerinde ikisi birden yavruları korurlar. Yavruların ilk uçuş girişimlerinde hep onlara yardımcı olmaya çalışırlar.

Ama bence en önemlisi nedir bilir misiniz? Bu kuşlar, aralarından biri ölene kadar birbirlerinden asla ayrılmazlar. Birbirlerine her zaman sadıktırlar. Kuşlardaki aşk şu an en çok eksikliğini hissettiğimiz şey olan sadakatin bir göstergesi değil midir? İnsan ırkına benimsediğimiz aşkta bile bazen bulamayız bu sadakati. Küçük görüp basitleştirdiğimiz şu kuşlardan çıkarmamız gereken illaki dersler vardır ama bence buradaki en önemli husus bizim onlara aşktan yoksun dediğimiz gibi onların da bize sadakatsiz diyebilecek olmalarıdır.